

Pistola, laca i pintallavis

Si hi va haver una sèrie que va enganxar força als anys setanta, aquesta va ser 'Els Àngels de Charlie'. Tres noietes que, armades amb una minipistola, molta laca i ingènues dosis de sexe, resolien casos complicats i ficaven els dolents a la garjola. Ara els Àngels han tornat, però d'investigadores i de policies femenines n'hem tingut per a tots els gustos.

“U na vegada hi havia tres noietes que van anar a l'Acadèmia de Policia... Jo les en vaig treure i ara treballen per a mi: el meu nom és Charlie.” Així començava una de les telesèries més populars de tots els temps, en què es combinaven els arguments típics de les novel·les de lladres i serenos amb molt de *glamour* i tres protagonistes sexes. El 1976, la cadena nord-americana de televisió ABC tira endavant una nova sèrie protagonitzada per tres noietes ben diferents: la Sabrina Duncan (interpretada per la morena Kate Jackson) representava l'àngel expert en telecomunicacions, la Jill Munroe (amb el rostre de la rossa Farrah Fawcett) era l'àngel esportista, i la Kelly Garret (la dolça Jaclyn Smith) era l'àngel més entremaliat.

Totes estaven sota les ordres d'un cap, sempre invisible, Charlie Townsend, del qual només se sentia la veu (la de l'actor John Forsythe), i, fent d'intermediari entre les detectius i en Charlie, sempre hi havia l'inefable John Bosley, interpretat pel rabassut David Doyle. Els Àngels no solament van triomfar com a telesèrie, sinó com a fenomen mediàtic: els seus rostres van ocupar totes les portades del món; els pentinats, els vestits i els cotxes que duïen es van imitar fins a la sacietat; àdhuc el pòster de la Farrah Fawcett en banyador va entrar al llibre dels rècords Guinness com el més venut de la temporada. La sèrie tenia uns guions molt senzills: es plantejava un cas, els Àngels intentaven de resoldre'l infiltrant-se entre els dolents, es creaven situacions de perill i, al final, es resolvia feliçment. Ara, van aportar un erotisme *light* que mancava a les sèries habituals: els Àngels es trobaven sovint en situacions on s'ha-

L'exitosa sèrie políciaca *Els Àngels de Charlie*, tot un fenomen mediàtic.

vien de fer passar per conilletes Playboy, prostitutes, presidiàries o cambres de barra americana.

Però la fama també emborratxa, i la rossa Farrah, acabada la primera temporada, va voler fer carrera en solitari i va deixar la sèrie i, de passada, també els productors. Després d'una multitud de plets judicials, van rescindir-li el contracte, però amb la condició que encara fes una dotzena d'aparicions "estel·lars" les temporades següents. La carrera posterior de la Farrah va ser força desastrosa: després d'uns quants films insubstancials, com *Saturn 3* o *La fuga de Logan*, va haver d'esperar-se fins el 1986, quan va interpretar *Extremities*, perquè el públic deixés de considerar-la una cara bonica amb una dentadura perfecta.

La història d'una dona violada que es fa la justícia per compte propi va donar-li també un cert prestigi com a actriu de teatre. Així, a poc a poc, es va anar especialitzant en papers de dones maltractades. L'última que en sabem és que protagonitzà el film *L'apòstol* (1997) de Robert Duvall, i la seva aparició, després de molt insistir-li, a les pàgines centrals de la revista *Playboy*. Mai no és massa tard quan la cirurgia pot fer miracles.

mediàtica, va ser de tal magnitud que se'n van fer nines, vestidets, cassets i tot de productes amb la famosa silueta de totes tres estampada.

El final de la tercera temporada va veure la sortida d'un altre dels àngels originals: la Kate Jackson acabà tipa d'estar a la cua de la llista en les preferències del públic i va voler tenir la seva pròpia sèrie: va ser *L'Espantaocells i la senyora King* (que va estar en antena als EUA del

ton. Però ni el pretès toc d'elegància que hi aportava, ni els enginyosos guions d'aquesta temporada van fer que recuperés l'interès del públic. La sèrie va esdevenir llavors un ball de cares boniques, però sense substància, i, així, un nou àngel va aparèixer a la cinquena i darrera temporada: Tanya Roberts, fent-hi d'un àngel que havia estat tot un dimoniet, la Julie Rogers. La Roberts, anomenada "l'actriu dels ulls de porcellana", va tenir una discreta carrera cinematogràfica, com a noia Bond a *Panorama per a matar*, o saltant per la selva a *El senyor de les bèsties*. Després de cent quinze episodis, els Àngels van deixar de volar: la sèrie es va tancar i les veteranes Cheryl Ladd i Jaclyn Smith es van trobar sense feina. Aquesta darrera, tanmateix, ràpidament es va fer un nom en el submón de les telesèries de consum de masses.

La nova versió d'*Els Àngels de Charlie* és un film dirigit per Joseph McGinty Nichol, especialitzat en videoclips i anuncis publicitaris, i això es nota en la realització, ple de plans a càmera lenta, com si es tractés d'una seqüència de *Matrix*, i amb moltes arts marcials (massa i tot). És clar que, si el producte ha arribat a les pantalles, ha estat en part gràcies a la tossuderia de l'actriu Drew Barrymore, una de les productores, que a més s'hi ha reservat un dels papers principals. Els altres dos àngels són l'altíssima Cameron Diaz i l'exòtica Lucy Liu, actriu coneguda pel seu paper de Ling a la sèrie *Ally McBeal*, mentre que per al paper d'en Bosley ha sortit de l'oblit l'actor Bill Murray.

Al principi, els Àngels originals havien de fer un petit *cameo* en aquesta nova versió, però al final les actrius, ja madures, s'ho van repensar i no van voler resistir la comparació amb aquestes noves cares. Ens haurem de conformar, doncs, a veure en el repartiment actors com Tim Curry, Matt LeBlanc o Kelly Lynch. La crítica nord-americana ha estat implacable i ha dit que el film és un dels més decebedors, banals i ofensius d'enguany, únicament dedicat al públic adolescent; que és una successió incoherent de seqüències que semblen més un espot de cursos d'arts marcials que no pas els ingredients d'un història. Com diria la Sailor Moon, han volgut jugar

D'esquerra a dreta, Drew Barrymore, Cameron Diaz i Lucy Liu, les protagonistes de la nova versió cinematogràfica d'*Els Àngels de Charlie*, molt criticada pels experts nord-americans.

La segona temporada va començar amb un nou àngel, la Kris Munroe, que feia de germana petita de la Farrah i que va ser interpretada per la menudeta Cheryl Ladd, una actriu que també havia fet una certa carrera musical i que va aconseguir de fer l'espot de Freixenet des del *Queen Mary* per felicitar-nos el Nadal, la màxima fita d'un artista al nostre país. Al marge d'aquest canvi de personal, la sèrie va continuar en la mateixa tònica, posant constantment els Àngels en perill i, de tant en tant, ampliant-ne el repartiment amb alguna estrella que després s'havia de fer famosa; Kim Basinger, Lauren Tewes, Tom Selleck o Fernando Lamas són alguns dels actors que hi van aparèixer quan encara ningú no els coneixia. Pel que fa a la repercussió

1983 al 1987 i que nosaltres vam poder veure més tard per TV3), en què feia d'una mestressa de casa que coneix un agent secret anomenat "l'Espantaocells" (interpretat per Bruce Boxleitner), que l'embolica en missions ben perilloses. L'Amanda King, doncs, haurà de menar una doble vida i al final serà ella qui resoldrà tots els misteris. Després de vuitanta-vuit capítols, la CBS va tancar la sèrie i l'actriu va sofrir una crisi emocional, i aleshores es va dedicar de ple a interpretar telefilms de poca volada per guanyar-se les garrofes.

La quarta temporada d'*Els Àngels de Charlie* va incorporar una nova protagonista, el rostre de l'ex-model Shelley Hack, que hi feia de Tiffany Welles, una policia graduada a l'acadèmia de Bos-

amb els records de la gent i per això han tingut el seu càstig.

"Patrullant" per la ciutat. Quan la televisió era plena de parelles masculines de policies (*Starsky i Hutch* o *Els carrers de San Francisco* en són un bon exemple), va aparèixer *Cagney i Lacey*, una sèrie diferent que volia mostrar no solament la part professional d'un parell d'investigadores, sinó també fer-ne veure l'àmbit i les relacions personals en la vida quotidiana. La gènesi de la sèrie va ser força curiosa, atès que fou concebuda el 1974 pel productor Barney Rosenzweig i les feministes Barbara Corday i Barbara Avedon. Després de presentar-la amb poca fortuna a unes quantes cadenes de televisió, la CBS va tirar endavant el projecte amb un telefilm que intepretà la Tyne Daly en el paper de la morena Mary Beth Lacey, i Loretta Switt (més coneguda pel seu paper de comandant Margaret Houlihan de *MASH*) en el de Chris Cagney. El gran èxit d'aquest episodi pilot va motivar la cadena a fer-ne una telesèrie. Però, abans de començar a emetre's, la Loretta Switt havia hagut de deixar la sèrie per unes altres compromisos professionals i va ser substituïda per la Meg Foster. Els nivells d'audiència van baixar, el públic les percebia massa dures i poc femenines, i va haver-hi fins i tot qui va arribar a dir que semblaven lesbianes. Així, doncs, hi va haver nous canvis en el repartiment i va entrar-hi l'actriu Sharon Gless, la protagonista definitiva, amb un físic molt més convencional. Després de sis anys en antena, *Cagney i Lacey* va ser definitivament closa, l'any 1988. Havia guanyat dues vegades l'Emmy a la millor sèrie dramàtica, i el corresponent per a les intèrprets femenines. Aquestes actrius encara van reincidir-hi uns quants anys més tard i, amb molts més quilos i menys energies, van agafar les pistoles per intepretar els telefilms *El retorn de Cagney i Lacey* (1994) i *Cagney i Lacey, juntes de nou* (1995), només aptes per a nostàlgics.

En un estil totalment oposat transcorria la sèrie *A mitges* (*Partners in Crime*), produïda per l'NBC el 1984, en què les actrius Lynda Carter i Loni Anderson es veien obligades a unir forces quan l'ex-

marit de totes dues era assassinat i elles havien de resoldre el cas. Un cop descobert els criminals, van decidir que no ho feien malament i van muntar una agència de detectius a mitges. Els bonics decorats de la ciutat de San Francisco i el suposat *glamour* de les actrius no van ser prou perquè la sèrie superés la primera temporada en antena.

Pel que fa a les dues protagonistes, la Lynda Carter no havia tingut una carrera

Ramon Madaula i Emma Vilarasau a *Crimis*, sèrie d'ambientació futurista de TV3.

gaire lluïda. La Loni Anderson, en canvi, provenia d'una sèrie d'èxit, *Ràdio Cincinnati*, on interpretava la pituda Jennifer. L'actriu es va convertir en un dels grans *sex-symbols* nord-americans del final dels setanta, però ràpidament li va pujar la fama al cap i va caure en la "síndrome Farrah", pensant que podia interpretar qualsevol paper.

Amb molta més seriositat havia interpretat anys abans l'Angie Dickinson la popular *Dona policia*, on feia de l'atractiva sergent "Pepper" Anderson, que s'havia de disfressar com una mena de Mortadel·lo, per infiltrar-se en els casos. La sèrie havia sorgit de l'episodi "The Gamble" d'una altra sèrie anomenada *Història policíaca*. L'èxit d'aquest episodi va donar peu més tard a aquesta reeixida sèrie, que es va emetre entre nosaltres l'any 1977 i va estar en antena durant quatre anys. El paper de dona policia va ser per a Dickinson l'èxit més gran a la petita pantalla.

Entre les darreres aportacions al gènere de les dones policies trobem *Nikita*, una telesèrie sorgida l'any 1997 arran de l'èxit del film francès del mateix títol dirigit per Luc Besson i protagonitzat per Anne Parillaud l'any 1989. *Nikita* és el pseudònim d'una ex-convicta acusada d'un assassinat del qual és innocent, que serà reciclada per una organització clandestina, per a la qual haurà de treballar i convertir-se en una experta en la lluita antiterrorista. El film va ser adaptat per al cinema nord-americà, amb un paper principal intepretat per Bridget Fonda, la darrera aportació de la família Fonda al cinema. Per a la televisió, en canvi, es va buscar el rostre bellament convencional de l'actriu Peta Wilson.

Més prosaica va ser l'adaptació per a la petita pantalla de la detectiu *Petra Delicado*, basada en les novel·les de l'escriptora Alicia Giménez Bartlett. La sèrie, emesa a Telecinco l'any 1999, va tenir una vida ben curta, ja que basava massa el seu argument en la figura de la gran estrella dels escenaris Ana Belén, fora de lloc com a policia sense escrúpols. Tampoc hi ajudava Santiago Segura, que interpretava el subinspector Fermín Garzón, una mena de Sancho Panza amb bona fe però poc enteniment. La sèrie intentava alternar trets personals de la vida de la detectiu amb preteses escenes d'acció, però potser els pocs mitjans o la falta d'imaginació dels guionistes va fer que els índexs d'audiència fossin més que discrets. D'imaginació no en faltava, però, als guions de la sèrie *Crimis*, la primera produïda per TV3 amb aquestes característiques. Intepretada per la superestrella del país Emma Vilarasau, que encara estava fresca a la memòria dels espectadors com la patidora Eulàlia de *Nissaga de poder*, la sèrie s'apartava de tot el que s'havia mostrat fins aleshores, i recreava una ambientació futurista, a mig camí entre *Blade Runner* i *Els sense nom*, un film inquietant interpretat també per Vilarasau. Amb un inici força interessant, la sèrie es va complicar i a vegades deixava les intrigues sense acabar de resoldre. Això sí: la Vilarasau acabava ben xopa a cada episodi.

Guillem Medina